

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΙΚΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ

ΤΙΤΛΟΣ : ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Συλλογή μικροφωτογραφιών
Από τον

ΤΟΜΟΣ: Α'

ΤΕΥΧΟΣ: 1-48

ΕΤΟΣ : 1865-1866

ΕΚΔΟΤΗΣ: Α ΒΑΜΠΑΣ

ΤΟΠΟΣ: Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: ΕΛΙΑ

ΗΜ/ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡ. Από τον 1955

Η
ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

•
Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΥΠΟ

Α. ΒΑΜΠΙΑ.

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 1^{ον}.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

(Ὅδὸς Βύσσης Ἀριθ. 21).

—
1865.

Υποχρεώσεις τῶν Κ.Κ. Συνδρομητῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ	3,60.
» ἑξαμηνιαία	2.
» τριμηνιαία	1,10.
» μηνιαία	50.

Ἡ συνδρομὴ πάσης κατηγορίας πληρώνεται ἐπὶ ἀποδείξει ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ συντάκτου, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου.

Ὅστις προπληρώσει τὴν συνδρομὴν 5 συνδρομητῶν, ὁποῖου δῆποτε χρονικοῦ διαστήματος λαμβάνει ἐπὶ ἴσον χρόνον δωρεάν τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ,

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ	5,20.
» ἑξαμηνιαία	3.

Ἡ συνδρομὴ, ὡς ἐν Ἀθήναις, πληρώνεται ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουσι πρόσωπα εἰσπράττοντα τὰς συνδρομὰς.

Εἰς ὅσους δὲ ἀπεστείλαμεν τὸ πρῶτον τοῦτο φυλλάδιον ἀπ' εὐθείας, ἐὰν μὲν προθυμοποιηθῶσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των (εἰς μέρη ὅπου δὲν ἔχομεν ἀνταποκριτὰς ὀνομάσει) πρὸς ἡμᾶς, ἀμέσως διὰ γραμματοσήμων, ἐντὸς ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς, τῆς ὁποίας τὰ ταχυδρομικὰ δύνανται νὰ ἀφαιρέσωσι ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς συνδρομῆς· ἔχομεν δὲ ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΝ ἀπόφασιν νὰ μὴ πέμψωμεν πρὸς οὐδένα δεύτερον ἢ τὸ πολὺ τρίτον φυλλάδιον ἐὰν δὲν πέμψῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ὅστις προπληρώσει τὴν συνδρομὴν 3 συνδρομητῶν λαμβάνει, ἐπὶ ἴσον χρόνον πρὸς τὴν διάρκειαν τῶν πληρωθεισῶν συνδρομῶν, δωρεάν τὸ περιοδικὸν τοῦτο.

Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἀποσταλὲν αὐτῷ φυλλάδιον.

Εἰς τὸ Ἐσωτερικόν,

Ἐν Τουρκίᾳ	συνδρομὴ ἑτησίᾳ	δραχ.	12.
Ἐν Πανταχοῦ ἄλλαχοῦ	»	φραγ.	20.

Ὅπου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπεστάλη πρὸς τινὰ τὸ φυλλάδιον τοῦτο παρακαλεῖται ἐὰν μὲν θέλῃ νὰ γίνῃ συνδρομητὴς αὐτοῦ νὰ πέμψῃ τὴν συνδρομὴν του, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου, δι' οὗτινος μέσου εὐκολύνεται· ἐὰν δὲ τούναντίον, παρακαλεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ φύλλον πρὸς ἡμᾶς ἵνα μὴ δαπανῶμεν ματαίως εἰς ταχυδρομικὰ ἀποστέλλοντες καὶ τὸ δεύτερον φύλλον.

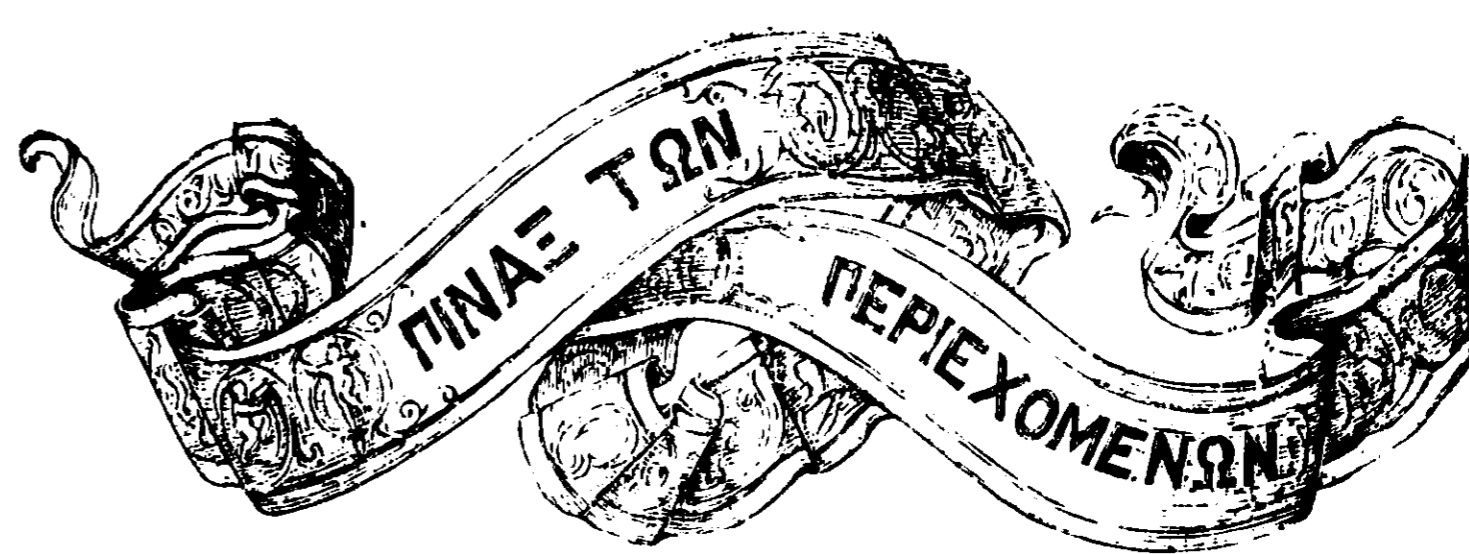
Ὅστις προπληρώσει ἡμῖν 3 συνδρομὰς λαμβάνει ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν τὴν Ἑθνικὴν βιβλιοθήκην.

Εἰς ὅσας πόλεις τῆς Τουρκίας ἢ ἄλλαχοῦ δὲν ἔχομεν ἀνταποκριτὰς δύνανται ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ τοιοῦτος συνεννοούμενος μεθ' ἡμῶν δι' ἐπιστολῆς του.

Οἱ συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγκαίρως ἡμᾶς περὶ τῆς ἀλλαγῆς τῆς διαμονῆς των.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται.

«Πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ περιοδικοῦ ἢ Ἑθνικῆ Βιβλιοθήκῃ Ἄρ. Βαμπάν. κ. Εἰς Ἀθήνας.

Ἱστορικά Περιεργα.

Ἱστορία τοῦ κρονολόγιου 28. Γῆ! Γῆ! 42. Αἱ βασιλικαὶ οἰκίαι 47. Ἰδιωτροπαί τῶν μεγάλων ἀνδρῶν 50. Ἡ λέγχη 64. Ἡ κλεψύδρα 67. Ἡ πώλησις τῆς Πάργας 89. Κάρολος Α' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας 107. Ἐν ἄλλοις πολιτικῶν μυστηρίων (ἱστορικῶν ἐπεισοδίων) 342, 359, 370. Ἡ πυρῆσις 177, 193, 209. Ἡ θεὰ λογικότης 237. Ἐπικηδεῖς τελετῆ Λεσπύλλου τοῦ Α' ὑπὸ τῶν Μασσῶνων 263, 273, 289, 303, 321, 337, 384.

Βιογραφαί.

Λεσπύλλου Α', βασιλεὺς τῶν Βέλγων 223, 241.

Ἐπιστημονικά Περιεργα.

Γεωγραφικὰ περιεργα 104. Αἱ κυριώτεραι ἀνακλύσεις τῶν τελευταίων δώδεκα μηνῶν 113, 121. Περὶ μαγνητισμοῦ 308, 323.

Φυσικὴ Ἱστορία.

Ὁ Σαλπικτῆς 3. Ὁ καρχαρίας 11. Τὰ θαλάσσια φυτὰ 18. Ἐκρηξίς τοῦ Βεσούβιου 36. Ἡ μεγάλη καστανία τῆς Αἴτνης 66. Ὁ χροκιδεῖλος τῆς Ἀμερικῆς 74. Τὰ ἄνθη 83. Τὰ ἄνθη 83. Ἡ γηραιὰ δρυς τῆς Ἀλλουβίλλης 84. Περὶ μέσχυι 113.

Φυσικὴ.

Τὸ βόρειον σέλας 20. Τί περιέχει μία σταγὼν ὕδατος 114. Αἱ θερμαὶ πηγαὶ 153.

Ζωικὴ Χημεία.

Περὶ αὐτεμάτου καθόσω 3. Περὶ ἀσφυξίας ἐκ πνιγμοῦ ἐν τῷ ὕδατι 41.

Χαρακτῆρες.

Ὁ δούστρεπος 12. Ὁ ἐγωιστῆς 19. Ὁ φιλιδοξός 33. Ὁ παράσιτος 81. Ἡ φιλαργυρία 91. Γνώθων ἢ ὁ ἐγωιστῆς 100.

Ποιήσεις.

Ἄσμα αἰχμαλώτου 36. Ὁ γεωργός 31. Τὸ βέβαιον μέλλον μας 39. Τὸ ἑσπερινὸν προσκλητήριον 76. Ἀποχαιρετισμοὶ τοῦ ναυολλέκτου 76. Μῦθος 84. Τὸ ἔαρ 99. Ἡ ἐλπίς 123. Ἀποχαιρετισμὸς 130. Ἡ φίλια 133. Φεύγει 163. Ἄσμα πειρατοῦ 171. Ψυχῆς μαρτύριον 231.

Φαντασιαί.

Ἡ πύκνη καὶ ἡ ἰτία 43. Ἡ ἀγγίττοις ψυχῆ 237, 248. Ὁ κισσὸς καὶ τὸ ῥόδον 239.

Διηγήματα.

Ὀσίλια 4, 13, 21, 29, 37. Ἡ κόρη τοῦ τελώνου 40, 43, 52. Σαῖδα ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ Καῖδ 124, 131, 138, 147, 156. Ἐν παράδειξον συνοικέσιον 156, 164. Ἐν παιγνίδιον ζατρίκιον 163, 172. Ἡ πι-

ρίφρακτος δειροστουγία 174, 180, 196, 211. Τὸ φάντασμα τοῦ Ἑσπερίου 302, 318, 327, 340, 337. Ὁ οἶκος τοῦ δημίου 373.

Μυθιστορήματα.

Τὸ φρεσῆριον τοῦ αἰουσταγοῦς βράχου 61, 68, 77, 85, 92, 101, 109, 118, 127, 133, 140, 150. Ὁ σαλπικτῆς τοῦ Βερεθίνα 184, 199, 214, 232, 250, 261, 278, 293, 310. Τὸ φρεσῆριον τοῦ Καζέβου 330, 344, 362, 379.

Περιηγήσεις.

Χαρακτῆρες καὶ ἔθιμα τῆς Ἀφρικῆς 1. Ἡ θήρα τῶν λύκων ἐν Ρωσσίᾳ 9. Ὁ μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου 17. Ὁ θαλάσσιος σίφων 26. Ὁ τορῶν τῶν Ἀντιλλῶν νήσων 33. Ἡ γαλῆνη τοῦ ὠκεανοῦ 41. Οἱ ἄγριοι τῶν πεπηγύτων δασῶν 49. Ὁ ἔδειπός τῆς ἐρήμου 50. Οἱ Παταγόνες τῆς Ἀμερικῆς 60. Νῆξ ἐν τῷ νέφ κόσμῳ 65. Ἡ Λαπωνία 73. Οἱ Νερόβηγοι χωρικοὶ 97. Ὁ φροσφορισμὸς τῆς θαλάσσης 106. Ἡ γαλακτώδης θάλασσα 129. Αἱ ἄνθη 137, 143. Τὸ σπῆλαιον τοῦ Μαρμυροῦ 161, 169. Ἡ θανατηφόρος κελιάς τῆς Ιαῦας 277.

Διάφορα.

Αἱ ἐκ τοῦ θαλασίου ἀφροῦ πίπαι 67. Αἱ πλείουσαι νῆσοι 93. Πατρικὴ θηριωδία 112. Ἀπάντησις ἐπὶ τῇ προσκλήσει μονομάχου τινός 122. Πραϊστικὸς ἐκρηξίς 130. Ἐγγειρίδιον τῶν ἐρωτηλήπτων 171, 179, 193. Ἀστιακὰ πάργα 188, 202, 219. Ἐκρηξίς τῆς Αἴτνης 231. Μικρὸν λεξικὸν des Boudoirs 367, 383.

Ποικίλη Στοά.

8.—48.—355.—270.—287.—304.—320.—330.—332.—368.—38..

Βιβλιογραφίαι.

Ἡ αἰώνιος ζωὴ καὶ μελέτη τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Πενάνος βίου τοῦ Ἰησοῦ, ὑπὸ Ἐρνέστου Ναρβίλλης μεταφραστῆς Γ. Ι. Κεφαλά 131. Ὁ ἀληθὴς βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ 160. Ἀγγελία, Ἱστορία τῆς Φραγκομασωνίας 284. Οἱ ἐργαταὶ τῆς θαλάσσης 304.

Στατιστικά.

Συνοικέσια ἐν Γαλλίᾳ 117. Ἐκπαίδευσις ἐν Γαλλίᾳ 117. Διδακτικὴ ἐκθεσις 110. Πραϊστικαὶ 144. Διάφορα στατιστικὰ 271.

Ἄνεκδοτα.

8.—16.—24.—40.—48.—56.—68.—88.—239

Διήγηματα, Γρίφοι, Προβλήματα.

80.—88.—96.—104.—112.—120.—136.—168.—176.—192.—240.—236.—272.—304.—332.—368.—384.

ΤΩ

ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΕΚΝΩ

ΓΡΗΓΟΡΙΩ ΤΩ ΥΨΗΛΑΝΤΗ.

ΤΗΝ

ΕΘΝΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΟΡΟΝ ΤΕΛΩΝ,

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ συντάκτης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΕΙΣ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος προέτρεψεν ἡμᾶς, ἡ ἔλλειψις ὀργάνου τινὸς γενικοῦ ἐν Ἑλλάδι σκοποῦντος τὴν κοινοποίησιν **ΘΕΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ** καὶ τὴν δημοσίευσιν **ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ ΤΕΡΠΝΩΝ** διὰ γλώσσης καθαρᾶς ὅσον τὸ δυνατὸν καὶ καταληπτῆς εἰς πάντας, ἀντὶ δὲ εὐτελοῦς τινος συνδρομῆς παρεχομένου, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ πτωχότερος νὰ δύνηται νὰ διαθέτῃ πρὸς τέρψιν καὶ ὠφέλειαν αὐτοῦ.

Τὴν διττὴν αὐτὴν ἀνάγκην τῆς ἀπλότητος τῆς γλώσσης καὶ τοῦ εὐώτου τῆς τιμῆς κατενόησαν πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ ἄνδρες ὀνομαστοὶ ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φρονήσει, ὡς ὁ νῦν ὑπουργὸς λόρδος Ρουσελ, ὁ λόρδος Βρούκχαμ, ὁ λόρδος Στάνλεϋ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὅποιοι συνέστησαν εἶδος ἐταιρείας πρὸς ἔκδοσιν συγγραμμάτων ἀφελῶν, ἀντὶ μικρᾶς τιμῆς πωλουμένων, δι' ὧν προσεπάθουν νὰ καταστήσωσι δημόδιαι τὰς χρησιμωτέρας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον γνώσεις. Καὶ πολλοὶ μὲν ἠθέλησαν τότε, παραξενευόμενοι διὰ τὴν εὐτελεῆ τιμὴν τῶν βιβλίων τούτων, νὰ στρέψωσιν ἐπὶ τὸ γελοῖον τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἐπιχείρησιν, περιπαίζοντες τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐπιστήμην ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν τιμώμενα. Ἡ ἐπιτυχία ὁμῶς στέψασα τὰς προσπάθειάς ἐκείνων ἠνάγκασε τοὺς φιλοψόγους τούτους νὰ σιγήσωσι.

Μετ' ὀλίγον παρετήρησαν ὅτι τὰ βιβλία αὐτῶν ἐκυκλοφόρουν μόνον μεταξὺ τῶν μεταίων τάξεων, ἐνῶ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν κατωτέρω στρωμάτων τῆς κοινωνίας· τότε ἔσχε τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν, ὁ νῦν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς Βιρμιγγάμης Κ. Χίλλ, τῆς συστάσεως τοῦ Penny Magasin (δεκαλέπτου περιοδικοῦ) τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν· καὶ ἤδη ὑπάρχει ἐν Ἀγγλίᾳ ἀληθὴς δημοτικὴ φιλολογία τέρπουσα καὶ διδάσκουσα διὰ 3,000,000 ἐβδομαδιαίων φύλλων τὰς διαφόρους τάξεις τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας.

Τὸ εὐτυχὲς τοῦτο ἀποτέλεσμα τοῦ Penny Magasin ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Magasin Pittoresque (εἰκονογραφημένης Ἀποθήκης) τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1833 ἐκδίδεται ἐβδομαδιαίως μέχρι σήμερον, ἀντὶ μικρᾶς συνδρομῆς, ἀριθμοῦν πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων συνδρομητῶν.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐφέρομεν οὐχὶ προτιθέμενοι νὰ παραβάλλωμεν τὸ ἔργον ἡμῶν πρὸς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα, ἀλλ' ἵνα δείξωμεν ἐκ τίνων σχέψεων ὀρμώμενοι ἐπεχειρήσαμεν τὴν ἔκδοσιν τῆς **ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ**, εὐτυχεῖς λογιζόμενοι εἰ μόνον ὑποκινήσωμεν ἄλλους ἰκανωτέρους νὰ ἐπιχειρήσωσι τὰ τελειότερα. Θέλομεν δὲ προσπαθήσει, μέχρι τότε, μήτε κόπων μήτε δαπάνης φειδόμενοι νὰ παρέξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ὅ,τι καλὸν, ὅ,τι τερπνόν, ὅ,τι ὠφέλιμον ἀνευρίσκωμεν· θέλομεν φιλοτιμηθῆ νὰ καταστήσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀληθὲς ταμιεῖον, βιβλιοθήκην ἀληθῆ τερπνῶν καὶ ὠφελίμων ἀναγνωσμάτων, ἵνα πάσης τάξεως ἀναγνώστης, εἰ δυνατὸν, εὐρίσκη τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀνάγνωσμα.

Ἐλπίζομεν δὲ νὰ τύχωμεν τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινοῦ ἀφοῦ μάλιστα ἡ συνδρομὴ εἶναι τοσοῦτον μικρὰ, ὁποία οὐδέποτε δι' οὐδὲν περιοδικὸν οὔτε ἐν Εὐρώπῃ ὠρίσθη, καὶ εἰς τόσον μικρὰς δόσεις, ὥστε δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχη τις δυσκολευόμενος νὰ διαθέσῃ 50 λεπτὰ κατὰ μῆνα· δεικνύει δὲ προσέτι ὅτι τὸ κέρδος δὲν εἶναι ὁ κύριος ἡμῶν σκοπός.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 1^{ον}. ||

9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1865.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τοῦ B. Gasteau).

ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ,

Οἱ μαῦροι τῆς Ἀλγερίας κατὰγονται ἐκ τῆς Γουινέας, ἐκ τοῦ Σουδάν καὶ τῆς Τιμποκτοῦ. Νέοι ὄντες πωλοῦνται εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Τριπόλεως καὶ τῆς Αἰγύπτου ἢ συλληφθέντες ὡς πτηνὰ εἰς τὸ δίκτυον τῶν Βεδουίνων τῆς ἐρήμου, οἱ ὁποῖοι τοὺς προσελκύουσιν ἐπιδεικνύοντες αὐτοῖς κογχύλια καὶ φυλακτῆρια, σύρονται καὶ πωλοῦνται παρ' αὐτῶν εἰς τοὺς σωματεμπόρους, τῶν ὁποίων αἱ συνοδαὶ (καραβάνια) διασταυροῦνται ἐπὶ τῆς νοτίου Ἀφρικῆς. Ἡ θῆρα αὕτη τῶν αἰθιοπίσκων, ἀποτελεῖ ἴδιον ἐμπόριον, ἐνεργούμενον ἐν εὐρεί κύκλῳ εἰς τὰς χώρας τῆς Τιμποκτοῦ παρὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ φοβερᾶς φυλῆς τῶν Τουαρέγγων, τῶν ἀληθῶν πειρατῶν τῆς ἐρήμου Σαχάρας.

Ὁ Βεδουίνος ἐμφωλεύει πάντοτε εἰς τὰ γειτονικὰ τῶν πηγῶν μέρη, τείνον οὖς προσεκτικόν, καὶ παραδοκῶν τὴν λείαν του· ἐνῶ ἡ ἵππος του

ἐγκεχαλινωμένη, βόσκει ἀναμένουσα αὐτόν.

Τὰ προσέσπερα ὅταν οἱ ποιμένες ἐρχονται νὰ ποτίσωσι τὰ ποίμνια των, ἡ αἱ νέαι κόραι πορεύονται εἰς τὰς πηγὰς νὰ πληρώσωσι τὰς ὑδρίας των, ὁ Βεδουίνος, ταχύτερος ἀστραπῆς, ἐκλέγει τὸ θυμά του, τὸ συλλαμβάνει, τὸ ἀπαγάγει, τὸ προσαρτᾷ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ ἀναχωρεῖ μετ' αὐτοῦ καλπάζων. Δὲν παρέρχονται πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ κλαύσῃ μήτηρ τις τὴν ἀπώλειαν τοῦ τέκνου τῆς! Καὶ ἐντούτοις, πάλιν λογιζονται οἱ ταλαίπωροι μαῦροι εὐτυχεῖς, ἐὰν μεγάλαι εἰσβολαὶ δὲν φέρωσι τὴν ἐρήμωσιν εἰς ὀλόκληρα χωρία.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ διαμονήν μου ἔλαβον δείγματα ἀσφαλῆ τῆς νοσημοσύνης τῶν μαύρων· καὶ κατενόησα ὅτι ἐκ φύσεως εἶναι γλυκεῖς, ταπεινοὶ, ὑπηρετικοί· ἔχουσιν ἀταπάρησίν τινα σπανίαν, ἡ ὁποία θέλει τοὺς καταστήσει ἐκουσίους ὑπέρβητας ἢ δούλους τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ μολονότι ἐθραύσθησαν τὰ δεσμά των, θέλουσι τὰ ἐπαναλάβει.

Ὁ μαῦρος εἶναι αἰωνίως παιδίον ἔχων τὰ πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας· εἶναι δούλος τῶν ὀρέξεών του καὶ οὐδέ

σκέπτεται να αντισταθῆ εἰς τὰ ζωηρά πάθη, τὰ ὅποια τῷ ἐμπνέει τὸ θερμὸν κλίμα τοῦ τόπου του. Εἶναι ἐργατικὸς, αὐτὸς εἰς τοὺς ἀγρούς, αὐτὸς εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τῶν πόλεων, ταχύς, ἐπιτήδειος. Ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ἀνατροφῆς οὐδεμίαν ἄλλην λαμβάνει, καὶ ἐντούτοις καταφρονούμενος, κακοποιούμενος οὐδέποτε ἐμπνέεται ἀπὸ φιλέκδικα πάθη, ἀλλ' ἀποδίδει τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ τὸ ὅποion δαφιλωῶς τῷ προξενούσι καὶ μένει μέχρι θανάτου ἀφοσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του.

Οἱ μαῦροι ὀθωμανοὶ διετήρησαν ἐκ τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ὀρησκείας συνηθείας τινὰς εἰδωλολατρικὰς, ὡς τὴν θυσίαν τῶν ζώων, μάλιστα ἐν Ἀλγερίᾳ, Κωνσταντίνᾳ, Ὁράνῃ καὶ ἐντὸς τοῦ Ἀλγερίου αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, ἅμα τῇ χαραγῇ, ἢ πόλις πληροῦται πλήθους, θορύβου καὶ κόνεως· πολυάριθμοι μουσικοὶ κρούουσι τὸ μονόχορδον, κροταλίζουσι καὶ κτυποῦσι τὰ κύμβαλα καὶ τὸ τύμπανον ἐπιτηδεύως καὶ συνοδεύουσι τὰ ὄργανα ταῦτα διὰ τῆς ὀξείας καὶ μονοτόνου φωνητικῆς κλίμακος αὐτῶν. Προπορεύεται δὲ τοῦ στίφους σημαία κιτρίνη οὐσάνους ἔχουσα πρασίνοισι καὶ κατόπιν ἔρχονται μαῦροι καὶ μαῦραι ἐνδεδυμένοι μὲ τὰ ζωηρότερα πανικὰ, συνοδεύοντες τρεῖς ταύρους.

Ὁ χρυσὸς, οἱ μαργαρίται, τὸ ἡλεκτρον καὶ τὰ κεχρωματισμένα κογγύλια ἀπαστρέπτουσι ἐπὶ τοῦ αἰθοῦ χρώματος τῆς φυλῆς ταύτης. Τίποτε δὲν εἶναι πολὺ εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φαντασίαν. Αἱ γυναῖκες φέρουσι λευκὰ χρυσοποίκιλτα καὶ μουσελίνα στικτὰ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα πολυχρουν πεποικιλμένον ἀνθεσι τεχνικοῖς καταβαῖνον ἀτημελήτως ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ὅταν φθάσωσιν εἰς τὸ ὠρισμένον διὰ τὴν θυσίαν μέρος, δύο μαῦροι ποδῆρη φέροντες μέλαιναν αἰσθητὰ,

λαμβάνουσιν ἓνα τῶν ταύρων ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν ὀδηγοῦσιν ἐν τῷ μέσῳ θυμιαμάτων, βαντισμῶν καὶ ἀνθῶν τῶν θυτήρων. Λαμβάνει τότε τὸ ζῶον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν Μαραβούς τις (*) καὶ τὸ παρουσιάζει εἰς τὸν Ἰμάμην, ὁ ὅποιος ἐνοκλάζων ἐκεῖ που τὰ ἀγνίζει, καὶ οὕτω φέρονται εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Ἄρχεται τότε θρησκευτικὴ δέησις πάντων στρεφομένων πρὸς ἀνατολὰς καὶ ὑφούντων ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν· μετὰ τὸ τέλος τῆς προκαταρκτικῆς ταύτης δεήσεως, ἡ μουσικὴ καλύπτει διὰ τῶν ὀξείων φθόγγων αὐτῆς τοὺς βελατμούς καὶ τὰς κραυγὰς τῶν θυμάτων.

Τότε ὁ ἱερεὺς ἐμβυθίζει εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ ζώου τὴν μάχαιράν του, τὴν ὁποίαν μόλις ἀποσύρει, ἀμέσως εἰς τῶν πλησιεστέρων ὀρμῶν ἐπὶ τοῦ ζώου καὶ προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς πληγῆς ὡς βδέλλα, ῥοφῶν διαρκῶς τὸ ἐκρέον κῆμα. Ἐνῶ δὲ τράγος καὶ ἄνθρωπος κυλίουται ἐπὶ τοῦ αἵματος, ὁ ἱερεὺς κύπτει ἐπὶ τοῦ ζώου καὶ μελετῶν τοὺς παλμούς αὐτοῦ, τὴν δροσερότητα ἢ τὴν θερμότητα τῆς ἀναπνοῆς του, τὸν τρόπον τῶν μελῶν αὐτοῦ, οἰωνίζειται. Ἐὰν ὁ οἰωνὸς δειχθῆ εὖνους, οἱ μαῦροι δὲν κρατοῦνται πλέον· ἀλλὰ δάκνουσι τὰ μέλη των, αἱ γυναῖκες κραυγάζουσιν ἀγρίως καὶ πάντες χορεύουσι μανικῶς κύκλῳ τοῦ θύματος. Ὁ ἱερεὺς τοῦ αἵματος (ὁ ἐκμυζήσας τὸ αἷμα) ἀφοῦ ἐξαντλήσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ τράγου, ἐγείρεται σκοτιδιῶν, ἵσταται πρὸς στιγμὴν, καὶ ἔπειτα πίπτει ὡς κεραυνόπληκτος. Τὸν ἐγείρουσι τότε καὶ τὸν μεταφέρουσι παρέχει, ἐγκαταλείποντες, εἰς τὰς φλογεράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, τὴν φροντίδα νὰ τὸν θεραπεύσῃ τῆς ἀποπληξίας του ὁμοιοπαθητικῶς.

(*) ἱερεὺς μαῦρος.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ὁ Σαλπικτήης (Agami).

Ὁ Σαλπικτήης εἶναι πτηνὸν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ὀλίγον τι μεγαλειότερον τῆς συνήθους ὄρνιθος, μαῦρον, ταχὺ καὶ νοήμον· ζητεῖ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσφέρει αὐτῷ ὑπηρεσίας ἀπιστεύτους.

Ἰδοὺ τί διηγεῖται περὶ αὐτοῦ ὁ Κ. Δεταράτος, εἰς ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐγκλιματιστικὴν ἐταιρείαν τῶν Παρισίων ἐκ τῆς Ἀμερικῆς.

«Ἡμέραν τινὰ περιεπατοῦμεν μετὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς πόλεως τῆς Ἀνζέρης εἰς τὴν αὐλὴν του ὅτε ἠκούσαμεν ἐλαφροὺς κτύπους εἰς τὴν θύραν τὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀγρῶν· ὁ Ῥοβίνος μὲ εἶπεν ὁ ἱατρός ἐρχεται ἐπαναφέρειν τὰς χήνας· καὶ λέγων ταῦτα ἤνοιξε τὴν θύραν· εἰσῆλθε τότε εἰκοσὰς χηνῶν ἀκολουθουμένη παρά τινος πτηνοῦ μεγάλου ὡς ῥωσικῆ ὄρνις.

— Καὶ ὁ ποιμὴν, τὸν ἠρώτησα περιμένων νὰ εἰσέλθῃ κανὲν παιδίον.

— Ὁ ποιμὴν, ὑπέλαβεν, ὁ ἱατρός, ἰδοὺ τον εἶναι ὁ Ῥοβίνος, — Ῥοβίνε ἔλα ἐδῶ!

Τὸ μαῦρον πτηνὸν ἔδραμε πρὸς αὐτὸν κτυποῦν τὰς πτέρυγὰς του καὶ δεικνύον διὰ διαφόρων κινήσεων καὶ μικρῶν κρωγμῶν τὴν χαρὰν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Ῥοβίνος ἦλθε πρὸς ἡμᾶς.

— Καλῶς τὸν Ῥοβίνον, εἶπεν ὁ ἱατρός ἔχεις ὄρεξιν διὰ κανὲν γλύκυμα; ζήτησον ἀπὸ τὸν Κύριον.

Τὸ χάριεν πτηνὸν προσῆλθε τότε θαρράλῶς πρὸς ἐμὲ κτυποῦν τὰς πτέρυγὰς του καὶ κεντὸν τοὺς πόδας μου διὰ τοῦ ῥάμφους του. Σὰς ἀφῆνω νὰ σκεφθῆτε ἐὰν μὲ ἐπλησίασε ματαίως. Μετ' ὀλίγον ὁ κύριός του τῷ εἶπε πῆγαινε τώρα ἀρκεῖ, φύγε! καὶ τὸ πτωχὸν πτηνὸν ἀπεσύρθη εἰς τὴν θύραν, ἔστρεψεν, ἐμειγεν ἐκεῖ

ὀλίγας στιγμὰς ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὸ ἀνεκαλέσαμεν ἐξῆλθε.

Μοὶ διεβεβαίωτε δὲ ὁ ἱατρός ὅτι ὁ ἐπιμελέστερος ποιμὴν δὲν φροντίζει περισσότερον καὶ καλλίτερα αὐτοῦ περὶ τοῦ ποιμνίου του καὶ ὅτι οὐδέποτε ἀπώλεσε χήνα.

Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἰδιάζουσαν φιλοκαλίαν τοῦ πτηνοῦ τούτου· κατὰ τὸ 1862 διαβεβαιοῦται ὑπὸ πολλῶν μουσικῶν ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐγκλιματιστικῷ κήπῳ Σαλπικτήης ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὰς μουσικὰς συμφωνίας των καὶ ἐμαρτύρει διὰ χαρωπῶν κραυγῶν τὴν εὐχαρίστησίν του.

— 00 —

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ

ΚΑΥΣΕΩΣ.

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν κλεῖδα τοῦ Βρέουερ (*), ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν βιβλίων τὰ ὅποια μόνη ἢ Ἀγγλία ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ παράγῃ, τὰ ἀκόλουθα περὶ αὐτομάτου καύσεως.

Αὐτόματος καῦσις λέγεται ἡ ἀνευ ἄλλου πυρὸς γινομένη ἀνάφλεξις. Συνήθως δὲ συμβαίνει εἰς γαϊάνθρακας, εἰς ἐμπορεύματα διάφορα, ὡς δέματα βάμβακος, λίνου, καννάβεως ἢ εἰς σωροὺς καφέ, ὀρυζίου καὶ τῶν τοιούτων. Ἐπίσης ἀναφλέγονται καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ἀλωνίων θημωνίαι. Περὶ ἑργον δὲ εἶναι ὅτι πολλάκις καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐκάησαν αὐτομάτως.

Ὅταν δέματα βάμβακος, μετάξης, λίνου, καννάβεως, καπνοῦ κτλ. συσσωρευθῶσιν εἰς ὑγροὺς τόπους ἢ αὐτὰ εἶναι ὑγρά πάσχουσιν ἀποσύνθεσιν, ἢ δὲ παραγομένη θερμότης ὑπὸ τοῦ σωροῦ φέρει τὴν ζύμωσιν (σῆψιν) εἰς τὰς ἀποσυντεθείσας οὐσίας· ὁ ἐν

(*) Τὸ χρησιμώτατον τοῦτο βιβλίον εἶναι μεταφρασμένον ἐλληνιστὶ καὶ συμβουλευόμεν πέντας νὰ τὸ ἀποκτήσωσι.

αὐτοῖς ἀὴρ φθείρεται καὶ ἐπικρατεῖ τότε τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν καύσιν καὶ κατόπιν τὴν ἀνάφλεξιν.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰς θημωνίας ὅταν τὰ σπαρτὰ συνήχθησαν χλωρὰ ἢ ὑγρά. Πολλάκις ὁμως αἱ θημωνίαι μαυρίζουσιν, ἀνθρακοῦνται χωρὶς νὰ ἀναφλεχθῶσι. Διὰ νὰ προληφθῶσι δὲ τὰ δυσάρεστα ταῦτα ἀνάγκη, ἐκτὸς τοῦ νὰ συνάζωνται οἱ στάχεις ἢ τὰ χόρτα ξηρὰ, νὰ σκορπίζωνται αἱ θημωνίαι εὐθὺς ὡς ἤθελον ἀρχίσει νὰ ἀναδίδωσι καπνὸν, καὶ κατόπιν ἀφοῦ ξηρανθῶσι νὰ σωρεύωνται πάλιν.

Τί νὰ εἴπωμεν ὁμως, καὶ ὅποια τινὰ θεραπευτικὰ μέσα νὰ ὑποδείξωμεν ἐπὶ τῆς αὐτομάτου καύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος αἴτιος; Ἡ συνεχὴς οἰνοποσία καὶ ἡ χρῆσις τῶν οἰνοπνευμάτων ἐπέφερον εἰς πολλοὺς τὸ φοβερὸν τέλος νὰ καῶσι ζῶντες! ἤδυναμεθα νὰ παραθέσωμεν πολλὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα παραλείπομεν χάριν συντομίας. Δευτέρα αἰτία τῆς αὐτομάτου καύσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ πολυσαρκία ἢ ἡ ξήρανσις τοῦ δέρματος ἐξ ὑπερβολικῆς ἰσχυρότητος καὶ τρίτη τὸ δριμύ ψυχός, τὸ ἐμποδίζον τὴν ἀδηλον ἀναπνοήν.

ΟΤΙΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἰπὸ

Ξ. ΜΑΡΜΙΕ. (*)

Κατὰ τὸ 1841, οἱ κάτοικοι μικρᾶς τινος γερμανικῆς ἡγεμονίας ἐώρταζον τὴν στέφιν νέου ἡγεμόνος ὑποσχόμενου εἰς τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ εὐτυχῆ βασιλείαν.

(*) Τὸ μικρὸν τοῦτο καλλιτέχνημα εἰργάφη γερμανιστὴ ὑπὸ τοῦ H. Rau καὶ μεταφράσθη εἰς τὴν ἀλλοκήν ὑπὸ τοῦ Ξ. Μαρμιά.

Ὁ δούξ Κάρολος εἶχε καρδίαν ἀγαθὴν, νοῦν εὐθὺ καὶ εὐγενῆ μορφὴν. Ἐπεθύμει νὰ δειχθῆ δίκαιος καὶ σταθερός, ἀλλ' ἐναντίον τῶν καλλίστων αὐτῶν διαθέσεων τοῦ ἥπατατο ὑπὸ τῆς κολακείας καὶ ὑπετάσσετο ἀκόμη εἰς τὰ πάθη του.

Ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον διετήρησεν πάντα τοὺς παλαιούς συμβούλους τοῦ πατρός του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν κόμητα Βέρνιχ, συνταγματάρχην τῆς σωματοφυλακῆς του, ἄνθρωπον χαίροντα πρὸ τριακονταετίας τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τοῦ τόπου.

Μετ' ὀλίγον χρόνον διεδόθη φήμη ὅτι ὁ πρίγκηψ ἐμελλε νὰ λάβῃ ὡς ἰδιαιτέρον σύμβουλον τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου τούτου, τὸν Ἐρρίκον Βέρνιχ. Τόσον δὲ ἐπιτυχῆς ἦτο ἡ ἐκλογὴ ὥστε πάντες εὐχαριστήθησαν διὰ ταύτην.

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο νέος εὐγενοῦς χαρακτήρος καὶ ἀνεπτυγμένου νοός. Οἱ γέροντες σύμβουλοι τὸν ἠγάπων μεγάλως, κατηγοροῦντες μόνον αὐτὸν ὡς κλίνοντα πρὸς τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς. Αἱ δὲ γυναῖκες παρατηροῦσαι μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἐλευθέριον συμπεριφορὰν καὶ τὴν ὠραίαν μορφὴν του ἐμέμφοντο αὐτὸν διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν του.

Ἡ ψυχρότης αὐτοῦ εἶχεν ἀφορμὴν.

Ἡγάπα μυστηριωδῶς, μὲ ἔρωτα ἀγνὸν καὶ τίμιον πτωχὴν τινὰ ὀρφανὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῆ. ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοῦτο ὤφειλε νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς περὶ εὐγενείας προλήψεις τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐσκέπετο νὰ λάβῃ ὁποιοῦνδήποτε ἐπάγγελμα ἀσφαλίζον τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ.

Οὐδεὶς βλέπων τὴν νέαν Ὀτιλίαν, ἐδύνατο νὰ κατακρίνῃ αὐτὸν διὰ τὰς σκέψεις του ἢ γλυκεῖα καὶ ἀφελῆς καλλονὴ αὐτῆς, τὰ ἔμρυτα προτερή-

ματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός τῆς ἦσαν ἀντάξια αὐτοῦ.

Ἡ Ὀτιλία κατῶκει μετὰ τῆς Κ. Ουαίς θείας τῆς μονήρη οἰκίσκον εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἔθηκαν τὸν παράδεισον αὐτῶν οἱ δύο ἔρασται καὶ ὠκοδόμουν τερπνὸν καὶ ἤρεμον μέλλον. Ἡ φρόνησις ἐδείκνυεν αὐτῇ τὸ ἐνυπάρχον χάσμα μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἠγάπα τοσοῦτον ἀγνὰ, ἠγαπάτο τοσοῦτον, ἤκουε τοιαύτας ὁμολογίας καὶ ἀποφάσεις παρ' αὐτοῦ ὥστε ἡ μετὰ αὐτῶν ἀπόστασις τῆς ἐφαίνετο σμικρυνομένη.

Οὕτω ἠδέως ἔρρεον αἱ ἡμέραι τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ γραῖα θεία τῆς ἐνασμενίζετο βλέπουσα τὸν ὑπερήφανον καὶ πλούσιον εὐπατρίδην πλησίον τῆς ἀνεψιᾶς τῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ὁμως ταύτην παρεισέφρυσεν δυστυχῶς καὶ τέταρτον πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ τραχεῖα καὶ κακεντρέχης φυσιογνωμία ἦτο ἀπόδειξις παρελθόντος ἀθλίου καὶ χαρακτήρος μυσταροῦ.

Ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ἐξαδελφος τῆς κυρίας Ουαίς, ἦτο πεντηκοντούτης τὴν ἡλικίαν περίπου, ἀγνωστος δὲ πρὸς πάντας διότι πρὸ χρόνων πολλῶν ἠγνοεῖτο ὁ βίος καὶ τὰ συμβάντα αὐτοῦ. Πρὸ ἐνός δὲ μόλις ἔτους εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ καὶ κατετάχθη εἰς τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ πρίγκηπος μετὰ τὸν βαθμὸν ἐπιλοχίου.

Ἡ Κ. Ουαίς ἀρεσκομένη εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἦθος καὶ τὰς πολλὰς καυχῆσεις του ἐδέχετο αὐτὸν μετὰ διακεκριμένης εὐνοίας ἐνῶ ἡ δειλὴ Ὀτιλία ἠσθάνετο τρόμον εἰς τὴν θεάν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποβάλλῃ.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἡ Ὀτιλία ἐκάθητο κεντῶσα πλησίον τοῦ παραθύρου τῆς, εἰσήλθεν ὁ Κ. Ουαίς.

Ἐκάθησεν ἀφήσας νὰ κροτήσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὸ ξίφος του καὶ δάκνων τοὺς μύστακας του.

Ἡ Κ. Ουαίς ἔσπευσε γὰ προσ-

φέρει αὐτῷ καφεὶν ἢ δὲ Ὀτιλία προσέδωκε τὴν ἐντὸς λυγίνου κλωβοῦ ἀκανθίδατης.

Γνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι εἴθετε πολὺ ὑπερήφανος, εἶπεν οὗτος στρέφων πρὸς τὴν Ὀτιλίαν, — καὶ ἐντούτοις εἶμαι συγγενῆς σας.

Ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη.

— Νομίζω ὅτι μὲ ἀποστρέφεσθε, ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι ἀπλοῦς στρατιώτης καὶ δὲν ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν;

— Καὶ μήπως ἐγὼ ἀνήκω εἰς αὐτήν;

— Ὅχι, ἐξαδελφῆ μου, ὄχι ἀκόμη, εἶν' ἀληθές· ἀλλὰ τὸ περιμένεις.

Ἐνταῦθα ἐπεκράτησε σιγὴ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὴν ὁποίαν διέκοψεν ὁ Φίλιππος, λέγων μὲ διαβολικὴν ἔκφρασιν.

— Ἡράγμα παράδοξον! ἡ οἰκογένειά σου ἔχει ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα Βέρνιχ· ἡ μήτηρ σου ἔλαβε συμπάθειαν πρὸς τινὰ λοχαγὸν πράγματι Βέρνιχ, ἡ κόρη ἠγαπᾷ ἐπίσης νέον καλούμενον Βέρνιχ. Φυλάχθητι, ὠραία μου, νὰ μὴ συμβῆ εἰς σέ ὅ,τι καὶ εἰς τὴν μητέρα σου. Ὁ εὐγενὴς λοχαγὸς τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὴν Δρέσθην κινδυνεύουσα ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης· ἦτο ὁμοῦς ἀρκετὰ εὐτυχῆς ἐκείνη εὐροῦσα ἐνταῦθα πτωχὸν ἐργάτην, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνυμφεύθη.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοὺς ὑβρίζοντας τὴν μνήμην τῆς μητρός τῆς, αἱ παρειαὶ τῆς Ὀτιλίας ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ἐρυθήματος καὶ δάκρυ ἔρρευσε ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς.

— Κύριε Ουαίς ὑπέλαβε μετ' ἀξιοπρεπείας, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ μάθητε διατὶ μοὶ εἶνε κοπιῶδες νὰ σᾶς βλέπω, ὁ ἄ σᾶς τὸ εἶπω. Σᾶς ἀποστρέφομαι διότι εἴθετε κακός, τόσο κακός ὥστε ὄχι μόνον δὲν φοβεῖσθε δεικνύμενος τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ χαίρετε βεβηλοῦντες τὰ ἱερώτερα εἰς ἐμὲ αἰσθήματα. Ἄπιστος ἀνθρώπος

έκαμε νὰ κλαύση, νὰ ὑποφέρῃ, νὰ μαρανθῇ ἡ πτωχὴ μήτηρ μου· εἶθε ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! Ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἔσχε τὴν δυστυχίαν κατὰ τὴν νεότητά της νὰ ἀπατηθῇ, ἐξηγνίσθη διὰ μεταμελείας μακρῶν χρόνων, διὰ ζωῆς παραδειγματικῆς· εἴαν ποτε προσῆψε κηλίδα εἰς τὸ ὄνομά της ἐξήλειψε ταύτην διὰ τῶν δακρύων της, ἡ δὲ ἀνάμνησις τῶν ἀρετῶν αὐτῆς θέλει μοι εἶσθαι διὰ παντὸς ἱερά. Εἰς σὰς ὅμως δὲν ἀρκεῖ ὅτι ὑβρίζετε τὴν μνήμην γυναικὸς, ἡ ὁποία εἴαν δὲν ἐδυνήθη νὰ σὰς προξενήσῃ καλόν, οὐδέποτε ὅμως οὐδὲ κακόν τι διέπραξεν ἐναντίον ὑμῶν· ἀλλὰ τρέφεται καὶ μῖσος ἐναντίον τῆς οἰκογενείας τοῦ κόμητος Βέρνιχ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρχηγὸς καὶ εὐεργέτης σας.

— Εὐεργέτης ἐμοῦ! ἐφώνησεν ὁ Φίλιππος σαρκῶνιον γελάσας, καὶ δύνασθε νὰ μοι εἴπητε ὁποίας τινὰς χάριτας προσέφερεν εἰς ἐμὲ ἕως τώρα; Ἡρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μετὰ κωμικῆς ἀλαζονείας, πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ὑπερηγῶ!

— Ἡθανόν, ἀπεκρίθη ἡ Ὀτιλία, ἐδῶ ὅμως εἶσθε πρὸ ἑνὸς ἔτους, καὶ εἰς τὸσον μικρὸν διάστημα, νομίζω, ὅτι δὲν ἐδύναντο νὰ πράξωσί τι περισσότερον δι' ὑμᾶς.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἀπεκρίθη ἀλλὰ συνωφρῶθη μικρὸν καὶ καταχθόνιος στοχασμὸς ἐπεραίνετο εἰς τὴν ἐκφρασιν τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του· ἐμονολόγει δὲ ὡς εἴαν εὐρίσκετο μόνος. — «Παρετήρησα ἀρκετὰ, ἐμελέτησα, ἐξηρεύνησα· εἶμαι ἤδη βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατῶμαι· πολὺν καιρὸν περιέμεινα, τώρα πρέπει νὰ ἐνεργήσω.»

Κατόπιν στραφεὶς πρὸς τὴν γραῖαν.

— Ὁ κόμητος Βέρνιχ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εὐεργέτης μου, εἶπεν, ἀλλὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, σὰς διαβεδαίω ὅτι θέλει μοι ἐπιδαψιλεύσει γενναίως τὴν εὐνοίαν του.

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ἡ Ὀτιλία ὅτι εἴαν δύνηται θέλει σὰς προβιβάσει.

— Δὲν εἶναι συνταγματάρχης; ὑπέλαβεν ὁ Οὐάις εἰρωνικῶς, δὲν εἶναι φίλος τοῦ πρίγκηπος; δὲν ἔχει μεγίστην ἐπιβροήν; τίς πιστεύετε λοιπὸν ὅτι δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ εἰς τὴν προαγωγὴν μου;

— Τὸ καθήκον του ἴσως.

— Ἄς ἴδωμεν, θέλομεν δοκιμάσει.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ ἡμεῖς; ἠρώτησε ἀνησυχῶς ἡ Ὀτιλία.

— Εἶναι ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ Οὐάις στρέφων τὸν μύστακά του, ἡ ὡραία μου ἐξαδέλφη εἶναι ἡ φυλτάτη τοῦ νέου κόμητος, δὲν εἶναι οὕτω; θέλει λοιπὸν ἀποποιηθῆ νὰ προστατεύσῃ γέροντα στρατιώτην συγγενῆ της;

Ἡ ὀρφανὴ ἠρυθρίασεν ἐκ νέου· ἀλλὰ καταστείλασα ταχέως τὴν συγκίνησίν της εἶπε μὲ φωνὴν γαλήνιον καὶ σταθερὰν εἰς τὸν ἀναιδῆ γέροντα.

— Σὰς παρακαλῶ, Κ. Οὐάις, ἐπιμόνως νὰ ἦσθε περισσότερον ἐπιφυλακτικὸς ὁμιλῶν. Ἀγαπᾶ ἀληθῶς τὸν Ἑρρίκον καὶ μ' ἀγαπᾶ ἡ συμπάθειά του εἶναι ἐπίσης ἀγνή ὡς ἡ ἐδική μου καὶ ἐναντίον τῆς ἀποστάσεως ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει. . . .

— Τοῦτο δὲν μοι φαίνεται παράξενον, διότι καὶ ἐγὼ σκέπτομαι περὶ τῶν ἰδιοτρόπων παιγνιδίων τῆς τύχης, ἡ ὁποία τυφλῶς τοὺς μὲν ὑψώνει τοὺς δὲ ταπεινώνει.

— Ἀλλὰ μοι εἶσθε ἀπεχθὴς, ἀνέκραξεν ἡ Ὀτιλία, καὶ δὲν ἠθελον σὰς ὀμηλήσει πλέον εἴαν δὲν ὤφειλον νὰ τὸ κάμω χάριν τῆς τιμῆς μου. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἑρρίκος αὐριον ἢ μεθαύριον μὲ κηρύττει φανερὰ μελλόνυμφον αὐτοῦ.

— Τὸ πιστεύετε; ὡραία μου ἐξαδέλφη, ἀπεκρίθη ὁ Οὐάις εἰρωνικῶς, ἐγὼ πιστεύω περισσότερον εἰς τὴν ἐδικήν μου ἐπιτυχίαν· διότι μίαν μόνον λέξιν ἀρκεῖ νὰ προσφέρω καὶ

ἀμέσως τιμαὶ ἐπὶ τιμῶν θέλουσιν μοι προσφερθῆ. Αὐριον σὰς ὑπόσχομαι νὰ ἦμαι ὑπολοχαγός.

Ἡ Ὀτιλία εἶχε ἐγερθῆ διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ, ὅτε ἡ θεία της,

— Ἴδου, εἶπεν, ἔρχεται ὁ νέος κόμητος.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἦμαι ὀχληρὸς, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐγειρόμενος. Χαίρετε!

— Δύνασθε νὰ μείνητε, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ὀτιλία.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, πηγαίνω. Ἐνῶ ὁ υἱὸς θὰ ἦναι μαζί σας, ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πατέρα, καὶ θὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο θέλει φθάσει ταχύτερα εἰς τὸν σκοπὸν του.

— Πόσον εἶσαι ἰδιότροπος Ὀτιλία, εἶπεν ἡ θεία της, ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Κ. Οὐάις, δὲν ἐννοῶ διατί ἔχεις τοιαύτην ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν συγγενῆ μας;

— Ἀκούσατε, θεία μου, ἀπεκρίθη ἡ ὀρφανὴ σφίγγουσα τὴν χεῖρα τῆς γραιίας, δὲν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος ὁ ἐξαδέλφος μας. Ἀλλὰ μὴ σκεπτώμεθα δι' αὐτόν. Ἴδου ἔρχεται ὁ εὐγενῆς μου Ἑρρίκος.

— Μάντευσε, εἶπεν ὁ νέος προχωρῶν μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη μάντευσε, φιλτάτη μου Ὀτιλία, διατί ἔρχομαι τὸσον ἐνωρίς.

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι τὸσον δύσκολον, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη φαιδρῶς. Μήπως ἡ καρδιά μου δὲν ζη διαρκῶς μετὰ σοῦ; μήπως ἡ διάνοια μου δὲν πλανᾶται πάντοτε ὅπου καὶ σὺ εὐρίσκεσαι; Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, καθ' ἐκάστην ἐνῶ ἐργάζομαι ἡ καρδιά μου κατέχεται ὀλόκληρος ὑπὸ σοῦ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ ἡ ἐδική σου μοι εἶναι ἐπίσης πιστή. Ὅτι σήμερον σὲ ὠδήγησε παρ' ἐμοὶ ἐνωρίτερα ἢ ἄλλοτε τὸ ἐννοῶ· ἐσχημάτισας σπουδαίαν τινὰ πρόθεσιν κατὰ νοῦν καὶ πρὶν ἢ τὴν ἐνεργήσῃς, ἠθέλησες νὰ λάβῃς τὰς ἀναγκαίας δυνάμεις συνομιλῶν μετ' ἐμοῦ.

— Ἄ! τὴν χάριεσσαν μαγισσαν! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος. Ναι, εἶν' ἀληθές, τοῦτο συμβαίνει· εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τολμήσω σπουδαῖόν τι. Ὁ πρίγκηψ ὑπεσχέθη σχεδὸν εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι θέλει μὲ προσλάβει ὡς γραμματέα αὐτοῦ. Πρὶν ἢ μὲ ἐγκαταστήσει εἰς τὴν θέσιν μου θέλει μοι δώσει συνέντευξιν ἵνα ἐκθέσω πρὸς αὐτόν τὰς ἀρχὰς μου. Γνωρίζεις ὅτι ἔχω ιδέας τινὰς αἰτινες δυνατόν νὰ φανῶσι τολμηραὶ εἰς πρίγκηπα νέον ὡς αὐτόν καὶ κολακευόμενον ἀδιακόπως παρὰ τῶν αὐλικῶν του· αἱ ιδέαι αὗται ἐντούτοις, δὲν εἶναι χημερικαὶ φαντασίαι νεανίου. Τὰς ἐμελέτησα καὶ ἐσκέφθην ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶναι τρόπον τινὰ ἐνσαρκωμένοι ἐν ἐμοί. Ἀποβρέουσιν ἐκ τῆς συνειδήσεώς μου ὅπως καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς. Παρατήρησον λοιπὸν, φίλη μου, εἰς πόσον δύσκολον θέσιν εὐρίσκομαι· εἴαν τὰς ἀποκρίψω προδίδω τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος μου· εἴαν τὰς διομολογήσω θέλω ἀπωλέσει ἴσως τὴν εὐνοίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ ἔνεκα τούτου καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς προσεχοῦς ἐνώσεώς μας. Τί μὲ συμβουλεύεις;

— Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ὀτιλία, νὰ ἐπιθυμήσω τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐδαιμονίας μας διὰ πράξεως, ἡ ὁποία δύναται κατόπιν νὰ φέρῃ τὴν μεταμέλειαν. Ὅχι, ὄχι ποτέ, διότι ἐγὼ φρονῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει πρῶτον εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ὅταν ἀξιεπαίνως ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν καθήκον του, τότε ἡ φιλία τῆς γυναικὸς ὀφείλει νὰ ἀνταμοίψῃ αὐτόν.

— Εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος μετ' ἐνθουσιασμοῦ· οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γενναιότητος τῶν αἰσθημάτων σου· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. . . ἔχω καὶ ἄλλην τινὰ ιδέαν ἡ ὁποία μὲ ταραττει, ἄλλην τινὰ πρόθεσιν τὴν ὁποίαν

ὄφειλω νὰ πραγματοποιήσω· σκέπτομαι νὰ ἀνακοινώσω σήμερον μάλιστα πρὸς τοὺς γονεῖς μου ὅσας ὑποσχέσεις ἔδωκα πρὸς σέ καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ συγκατανεύσωσιν εἰς τὴν ἔνωσιν ἡμῶν.

Ἡ Ὀτιλία δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἐστέναξε μικρόν. Ἐγνώριζεν ἡ δύστηνος πρὸς ποίαν ὑπερηφάνειαν εἶχε νὰ ἀντιπαλαίση ὁ Ἐρρίκος καὶ ἐφοβεῖτο ἀποτυχίαν.

— Θάρρει, φίλη μου, ὁ πατήρ μου εἶναι ἄνθρωπος ἀγαθῆς καρδίας· εἰς τὸ διάστημα τοῦ βίου του διεκρίθη πάντοτε ἐπὶ εὐθύτητι χαρακτήρος ὥστε δὲν πιστεύω ποτέ νὰ φανῆ ἤδη ἀδίκος καὶ μάλιστα πρὸς τὸν μονογενῆ του υἱόν. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Ἡ λογικὴ σου μοὶ φαίνεται ὀρθοτάτη καὶ πειστικὴ, ἂν καὶ προσπαθῶ νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῶ ἐντελῶς εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἐλπίδα. Φοβοῦμαι δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις μήπως οἱ γονεῖς σου ἀποδώσωσιν τὴν πρὸς σέ ἀγάπην μου εἰς αἶσθημα ἀγενές συμφέροντος ἢ ματαιότητος.

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, ἀλλὰ στηρίχθητι ἐπὶ τῆς εὐσταθείας μου. ὦ θεέ μου! ἀγαπώμεθα πρὸ τοσούτου χρόνου ὥστε δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐνθυμηθῶ πότε ἤρξαντο αἱ σχέσεις ἡμῶν.

— Ἐπιλήσμων! εἶπεν ἡ Ὀτιλία γελῶσα καὶ ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου τῆς, ἦτο κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ πρίγκηπος.

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Κ. Οὐαίς ἡτις ἐκάθητο ἐκεῖ που πλησίον· ναί, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ὀτιλία ἦτο ἀκόμη παιδίον. Πέντε μακρὰ ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

— Πέντε ἔτη! ἐφώνησεν ὁ Ἐρρίκος, εἶναι δυνατόν! πόσον ταχέως διέρρευσε ὁ καιρός.

— Διὰ τῆς μαγικῆς ἰσχύος μου ὑπέλαβεν ἡ Ὀτιλία. Δὲν γνωρίζεις ἴσως ὅτι ἔχω μαγικὴν δύναμιν;

— Τὸ γνωρίζω, τὴν αἰσθάνομαι καθ' ἐκάστην.

— Ἀλλ' ἐξασκῶ ταύτην καὶ ἐπὶ ἄλλων.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἐρώτησον τὴν θεῖαν. Καθ' ἐσπέρας, ἅμα τὸ σκότος ἐπέλθη ἄγνωστός τις πλησιάζει τὴν οἰκίαν, ἵσταται κάτωθεν τοῦ παραθύρου μου καὶ στένει ἐμπαθῶς. (ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οο—

ΚΑΡΔΙΑ εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοικεῖ ἡ ἐχδίκησις δὲν εὐρίσκει τὸν παραδείσον οὐδ' ἐντὸς τοῦ παραδείσου. Rainwald.

ΗΡΩΤΗΘΗ ποτὲ ταμίας τις ἐὰν εὐρίσκεται εἰς σπουδαίαν κατάστασιν τὸ ταμεῖον του.

— Εἰς τόσον σπουδαίαν, ἀπεκρίθη, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐρχομένων νὰ πληρωθῶσιν ἀναχωρεῖ γελῶν.

ΔΕΝ ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ νεάνιδος τοσοῦτον ἰσχυρὸς ἔρωσ, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴ ἀναμιγνύεται τὸ συμφέρον ἢ ἡ φιλοδοξία. La Bruyère.

Η ΠΕΙΝΑ βλέπει τὴν θύραν τοῦ οἴκου τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ νὰ εἰσέλθῃ δὲν τολμᾷ ἐν αὐτῷ. Φραγκλῖνος.

Η ΚΩΜΙΚΗ ἐταιρεία τοῦ θεάτρου τῆς Πετροπόλεως μὴ λαμβάνουσα τακτικῶς τὴν μισθοδοσίαν τῆς, παρεπονέθη δι' ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, τί σὰς μέλλει ἡ μισθοδοσία σας τρέχει.

— Καὶ τόσον πολὺ μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ κωμικός, ὥστε δὲν τὴν προφθάνομεν ποτέ.

ΑΓΓΛΟΣ τις ὑπέγραψε ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς γυναικὸς του: « Ἐνταῦθα κεῖται ἡ γυνή μου. Πτωχὴ Μαρία! εὔρες τέλος πάντων ἡσυχίαν — καὶ ἐγὼ ἐπίσης.